

Prædiken 3.søndag efter påske 17: 408, 446, 323, 249, 321, 725

Alverdens glæde begravet lå,
Nu frydes vi alle dage

Evangelieteksten til 3.søndag efter påske læser vi i Johannesevangeliet kap.16, vers 16-22:

Jesus sagde: "En kort tid, så ser I mig ikke længere, og atter en kort tid, så skal I se mig."

Da sagde nogle af hans disciple til hinanden: "Hvad er meningen med det, han siger til os: En kort tid, så ser I mig ikke, og atter en kort tid, så skal I se mig? og: Jeg går til Faderen?" De sagde altså: "Hvad mener han med at sige: En kort tid? Vi forstår ikke, hvad han taler om."

Jesus vidste, at de ville spørge ham, så han sagde til dem: "I spørger hinanden, hvad jeg mente, da jeg sagde: En kort tid, så ser I mig ikke, og atter en kort tid, så skal I se mig? Sandelig, sandelig, siger jeg jer: I skal græde og klage, men verden skal glæde sig. I skal sørge, men jeres sorg skal blive til glæde. Når kvinden skal føde, har hun det svært, fordi hendes time er kommet; men når hun har født sit barn, husker hun ikke mere sin trængsel af glæde over, at et menneske er født til verden. Også I sørger nu, men jeg skal se jer igen, og da skal jeres hjerte glæde sig, og ingen skal tage jeres glæde fra jer."

Amen

På en spadseretur gennem 100meterskoven fik Peter Plys den indskydelse at besøge sin ven, Ninka Ninus. Han bød sig selv indenfor på en lille forfriskning, og måske var den ikke helt lille, han levnede i hvert fald ikke noget, og da der ikke var mere at spise, ville han forlade Ninkas hule. Så skete der det forfærdelige, at han sad fast i udgangshullet. Han kunne hverken komme ud eller ind. Han måtte sidde der – nat og dag - en hel uge, mens han ventede på at blive tynd nok til at blive befriet.

Så var det - da han sad der med tårerne trillende ned ad kinderne, at han spurgte sin ven Jakob: "Vil du så ikke læse en stimulerende bog, en, der kan bringe trøst og lindring til en bjørn i klemme og stor tranghed?"

En hel uge sad Jakob så ved den nordre ende af Plys og læste den slags bøger."

Den slags bøger. Det fortælles ikke, hvad det var for nogle. Men vi ved det alligevel. Det var selvfølgelig sådan nogle som bøgerne om Peter Plys, det var selvfølgelig sådan nogle som Johannes evangeliet og de andre bibelske skrifter. Bøger med ord, der kan bringe trøst til plysbjørne - og til mennesker - i stor tranghed. Mennesker, som har forspist sig på livet eller som er blevet fanget i en klemme. Mennesker, som oplever, at glæden er taget fra dem. Mennesker, for hvem tiden føles forfærdeligt lang og tom.

For tiden måler vi ikke blot med ure. Den måler vi først og fremmest med hjertet. Sorgens dag er lang, glædens time er kort. Tiden går, flyver, farer afsted, når vi er glade og muntre, den står stille, siger vi, når hjertet er tungt.

For Jesu disciple har tiden efter påske, perioden mellem påske og pinse været en tid i klemme og stor tranghed. En tung tid, en stillestående tid. Måske er det derfor pinsen har fået sådan et underligt navn, 50 betyder det, 50 dage efter påske, som er blevet talt omhyggeligt, som soldaten tæller dagene til sin hjemsendelse, som den gravide tæller dagene til sin termin, som den elskende tæller dagene til stævnemødet, som fangen tæller dagene til friheden. Den 50ende dag er – selv om de ikke vidste det - den endelige befrielses dag.

Det er i de 50 dage, de har taget deres bibel frem, vores gamle testamente, og læst ord til trøst og lindring, det er der, der er begyndt at samle Jesu ord, små stumper og brudstykker. De er begyndt at indse, at alt hvad han har sagt har været til trøst og lindring for dem i denne situation og i andre sorgens stunder, de måtte komme ud for. Stunder, hvor de som nu føler, at glæden er blevet taget fra dem. For påskedagens rus har lagt sig, opstandelsens under er endnu ikke sket i deres hjerter.

Store dele af Johannesevangeliet er den slags ord, trøsteord, sat sammen og formet som en lang afskedstale skærtorsdag aften. Det er formålsløst at diskutere, om ordene er udgået af Jesu egen mund, for de ville ikke være overleveret, hvis ikke de havde betydning efter hans død og opstandelse. Det er der, de er husket, det er der, de er blevet formet af erindringen. Det er der, de blev sande. Er de ikke blevet udtalt af hans mund, så er de dog talt ud af hans liv og død. Det er sandhed.

Men disciplene sidder fast i sorgen over ham, de har mistet, og de sidder navnlig fast i bedrøvelsen over sig selv. Døden har endnu taget i dem. Den holder dem fast i deres roller som forrædere, tabere, fornægtere, tvivlere, fiaskoer. De kredser om alt det, de burde have sagt og gjort, og alt det de ikke burde have sagt og gjort, hvis de bare havde vidst.... Jesu fravær kaster dem tilbage på sig selv, og det er den største tranghed, man kan befinde sig i: at være overladt til sig selv.

De er sammen, men dog hver for sig, de er i tiden, men dog udenfor den. De ved, hvad der er sket, men forstår dog ingenting.

Det er sorgens tid, mindets tid, forløsningens tid. De sidder der for at blive åndeligt smalle nok til at komme fri.

Og da oplever de - at det sker. De hører hans sidste ord. De hører ham som den, der sætter ord på deres sorg og dermed gør dem fri af den.

Jesus siger ganske brutalt: I sørger. Sorgen er på sin rette plads i jeres hjerter. Den kan ikke springes over. Samtidig sætter han dem på plads i tiden ved at sige: En kort tid så skal I ikke se mig, men atter en kort tid skal I se mig. Den døde går bort, men den levende kommer igen. De husker, at han satte en grænse for deres sorg. Han sagde, det varer kun kort tid. Som når forældre siger farvel til deres børn: jeg kommer snart igen, lige om lidt, i eftermiddag, på søndag, om en måned, så skal vi lege, så skal vi være sammen, så skal vi glæde os. Husk det nu, mens jeg er borte. Tænk på, at jeg kommer igen.

Det er her, disciplenes sammenkomst bliver til en gudstjeneste. Her hvor de ser det mistede i fremtidens lys. Det er her, de slippes fri af deres roller fra fortiden. Alt det gjorde og ugjorde. De kan gennem forsoningen med ham forsones med sig selv. Sorgen er ikke underkendt, den er der stadig og endnu dybere, men den har fået glæden som horisont.

Derfor er disciplenes gudstjeneste, som vi inviteres til at deltage i, en højtidelighed, som alle vore tab og svigt forklares og forsones af. Her siges de trøstens ord, som lindrer enhver klemme og tranghed.

De siges af den gud, som forlader os for at blive nærværende, den gud, som påtager sig døden for at give os livet, og hvis ord dermed bliver til sandhed.

Da disciplene slap fri af deres tranghed, efter at have givet sorgen sin tid og sit navn, da fødtes der noget nyt, da blev han virkelighed i deres fællesskab, og han bliver til virkelighed i vores krop og sjæl hvert eneste sted og hver eneste gang vi møder den livgivende, tilgivende, tillidsfulde kærlighed. For der er ikke noget **hvis** i hans løfte. Han sagde ikke, **hvis** I nu omvender jer, og hvis I nu gør sådan og sådan, så skal I være sammen med mig. Nej, han sagde, **når** sorgens tid er omme, så kommer glædens tid. Uvægerligt, uden I kan gøre til eller fra. Jeg befrier jer for mig, jeg befrier jer for jer selv, jeg tilgiver jer. Jeg **giver jer til** hinanden. **Giver jer til mig**. Tro mig, der venter en glæde bag sorgen.

Sådan skete det ved den første gudstjeneste – den der varede i 50 dage, sådan sker det i vores, der varer godt en time. En time, som for hjertet kan være kort eller lang.

Stemningen mellem sorg og glæde, mellem tvivl og begejstring, mellem påske og pinse er troens virkelighed. Her forlader den døde os, og den opstandne kommer os i møde. Her sættes vi fri af vore roller som fornægtere og forrædere, tabere og syndere. Her begravnes vores gamle liv, og her fødes et nyt. Vi kan få fortalt sandheden om os selv i lyset af guds virkelighed. Vi kan opleve fællesskabet med hinanden som guds børn. Her får vi af vorherre selv fortalt, at vi har

fået en umistelig glæde, som ingen kan tage fra os. En glæde som ikke er af denne verden, men sendt til denne verdens klemme og store tranghed. Den glæde, som ikke er taget fra nogen, men givet frivilligt – af kærlighed. Den sande glæde kan slet ikke tages, kun gives. Den glæde, der er livet med Gud og som vi lige har døbt et barn til. I taknemmelighed over den glæde må alle andre glæder gives. I taknemmelighed over den glæde må alle ord til trøst og lindring siges.

Vejen **efter** påske er vejen fra tvivlens indeklemte kredsen om sig selv til troens befrielse: Troen befrier os fra det døde i os selv i mødet med den levende Gud. For vi er jo ligesom disciplene. Vi forstår ikke guds kærlighed, men må have den forklaret om og om igen. Vi forspiser os igen og igen på vores egen forstand, vi tager af hinandens forråd og falder tilbage i selvoptagethedens klemme og store tranghed. Det er derfor vi må i kirke, det er derfor, vi må bede og synge - for at få fortalt det, som vi ikke kan sige os selv. For at blive befriet, for vi kan ikke befri os selv. For at blive afviklet som digteren Søren Ulrik Thomsen siger: ved gudstjenesten bliver jeget afviklet i stedet for udviklet. Verdens arbejdsgivere kalder på udvikling, men Guds nåde er en afvikling. Den indkalder til MAS-samtale i stedet for MUS.

En uge sad Peter Plys fast, og han blev tyndere og tyndere - mellem den søndre ende, hvor ninus hængte sit vasketøj til tørre på hans ben og den nordre ende, hvis ører Jakob læste for. En uge, fra mandag til søndag. Så sagde Jakob, nu er det tid, og alle vennerne trak og trak, mens Plys sagde av og av, men så pludselig sagde det svup, akkurat som når en prop kommer ud af en flaske. Og Plys fortsatte sin tur gennem skoven, nynnende stolt og glad. - Lettet for sin byrde, ligesom Store Claus, da han kom ud af kirken efter at have sunget en salme, og fandt sækken, han havde stillet ved kirkedøren meget lettere at bære.

Når vi har forspist os på livet eller er blevet fanget i os selv, så lyder Guds ord, mens vi får skrællet selvoptagetheden og selvfedmen af og bliver mentalt tyndere i erkendelse af vores egen uforstand. Vi kan endda gøre gavn imens, om det så bare er ved at nogen hænger deres vasketøj til tørre på os. Og med et åndefuldt svup bliver vi født på ny, og vi kan nynnende, stolte over at være Guds børn, fortsætte vores vej gennem livets skov i fortrøstning til, at ingen skal tage vores glæde fra os.

I dag, 3. søndag efter påske fejrer vi Skelager Kirkes fødselsdag. I 27 år har vi haft mulighed for at komme her og holde gudstjeneste, høre Guds ord og synge salmer til hans ære. Gud ske lov for det. Efter gammel kirkelig tradition hedder da også denne dag, 3.søndag efter påske: Jubilate, glæd jer! Bryd ud i fryderåb for gud, hele jorden!

Amen